

İsimler ve resimler

2011-02-20

Orkestraların konsere başlamadan, *eli sopalı adam* sahneye çıkmadan önce akordlarını yaparken ürettikleri müzik gibi bazı yazılarım. Kendimi akord etmek için yazıyorum. Bu da sanırım öyle.

Fıkır fıkır çalkalanan zihin, uykusuzluğun getirdiği hayaller, aynada kendime bakmamaya çalışmak, Bursa hapishanesinden Vâ-Nû'ya mektup yazan Nazım, yanan göz ve herhalde kayan göz.

Euler'in bir gözünü iltihaptan kaybettiğinde *artık daha az gereksiz meşguliyetim var* demesi gibi, bazen sağ gözüme bant çekip, korsan gibi dolaşmayı düşünüyorum.

Uyku bende esrarlı bir neşe hali yaratıyor, her sokağın başından fırlayan tanıdıklar, aklımlı salim tutmak için ya dilim çözülüyor ve gereğinden fazla konuşuyorum, ya kopup hayallere gömülüyorum, duymak zor, düşünmek hamalet, kalabalık akıyor bildiği yere, bir ben bilmiyorum nereye gideceğimi.

Ayartıcı iç kanamaları, geçmişin hesap cetveli, mevhum aşıkların zilleri, ben kaygısı, kuşandığım isimlerin renk kaygısı, el uzatmanın tercümesi, anlama gayreti, kaybın ezelden kesilmiş faturası, nereye bakacağını bilemeyen adam, beyhude sözlerin keşfi...

Ben insanları bir zamanlar daha iyi anlardım ve onlara dair bir fikrim vardı. Evet, bugün kendimde farkettiğimin ne olduğunu sorup duruyorum, artık herkes çok farklı, çok derin, çok renkli geliyor, eskiden tek kelimeyle çizivereceğim kimseleri ilginç bulmaya başladım, insan müzik gibi, en sıradan şeylerden bahsetse de, arkasında kocaman dünya, bir hayat, benim yaşadığım günler mislince bir hayat var. Çok cazip.

Ya da uykunun yan etkilerine bir de dinleme iştiağı eklendi.

Veya artık *hür* olduğumdan... Önceden kendimi dünyada mahpus sayardım, insanlar onun gardiyanı; artık bir haller oldu, hapis de unutuldu, gardiyanlar gidip yoldaşlar geldi -veya şimdi uydurduğum bir isimle *hemrahan-ı gureba*, gariplik yoldaşları, ihvan-ı safa gibi...

Veya rahmet bana fazla fazla geldi, saçmaya ve saçmalamaya başladım.

Bugün bir de merak edip durduğum bir yüzü gördüm. Tahminimden daha mahzun ve tahminimden daha neşeliydi. Kafası fazla çalışan insanlara has bir paradoks.

Hikaye yazmam lazım, bu kafamdaki nasıl çıkacak oradan bilemedim, iki gün boş bıraktım, iki gün daha boş bıraksam aklım ağzı açık kolonya şişesinden kaçıreren alkol gibi uçuverecek.